

Církevní otcové se tedy zabývají otázkou, jak se lze trvale radovat uprostřed světa, ve kterém je tolik trápení a bídy. A odpovídají poukazem na radost v Bohu a z Boha, na radost v Ježíši Kristu. Jenom ona nám udělí sílu nenechat se pohltnout protivenstvími.

Proto je touha po pravé radosti, která je vlastní každému člověku, vždycky zároveň touhou po Bohu, neboť on jediný může dát radost trvalou a nezničitelnou.

Anselm Grün – Jak znovu najít radost

Nebojte se!

Kristus nás chce vysvobodit ze strachu! Co je to strach? Strach je naší základní životní situací. Je to projev našeho pudu sebezáchovy. Je to reakce na ohrožení našeho života, odpověď na nebezpečí, ať již domnělé či skutečné. Strach se stává zlem, jež nás ničí, pokud místo toho, aby nás stimuloval k reakci, se stává záminkou k nečinnosti, a tedy úzkostí, jež nás paralyzuje. Pak se neustále všeho bojíme a s rozechvělým srdcem systematicky očekáváme, že se vše obrátí k horšímu. Ježíš nás chce z našich obav vysvobodit a vysvobozuje nás neustále: buď z nás strach snímá, anebo nám pomáhá, abychom ho prožívali novým způsobem, tak, že z něj učiníme milost pro sebe i pro druhé.

Další texty v týdnu

Po: 2 Král 17,5-8.13-15a.18+ Mt 7,1-5
 Út: Iz 49,1-6; Sk 13,22-26; Lk 1,57-66.80
 St: 2 Král 22,8-13; 23,1-3; Mt 7,15-20
 Čt: 2 Král 24,8-17; Mt 7,21-29
 Pá: Dt 7,6-11; 1 Jan 4,7-16; Mt 11,25-30
 So: Iz 61,9-11; Lk 2,41-51

*Raniero Cantalamessa –
 Biblické inspirace*

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Daniel J. Harrington – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Matouše; Petr Karas – Boží slovo na každý den; Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
 Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

22. neděle v mezidobí – cyklus A

22. června 2014

Ježíš řekl svým apoštolům:

“Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš!

A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo - duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci.

Ke každému, kdo se ke mně přiznává před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.”

Mt 10, 26-33

K tématu

Radost a bezstarostnost

K radosti patří bezstarostnost. Ten, kdo si v životě připouští jen samé starosti, neumí se radovat.

Pavlova výzva je v souladu s tím, co říká Ježíš, když poukazuje na nebeské ptactvo a na polní

lilie: „nedělejte si proto starosti“ (Mt 6,31). Pavel měl ve vězení všechny důvody ke starostem, jestli vůbec vyvázne životem. Martin Heidegger nazývá starost takzvanou základní existenciálou člověka. Člověk je vždycky bytostí, která se stará. Stará se o svůj život. Přemítá, co všechno k životu potřebuje.

Řecké označení pro starost zní merimna a odvozuje se od slovesa dělit. Starosti rozdělují lidské smýšlení, vyrývají vrásky do tváře a vtiskují jí sklíčený a ustaraný výraz. V němčině se slovo starost odvozuje od kořene Kummer, který zahrnuje jak význam starost, tak hněv, nemoc, nepokoj, strach a mučivé

1. čtení:

Jer 20, 10-13

2. čtení:

Řím 5, 12-15

Evangélium:

Mt 10, 26-33

myšlenky. Poukazuje na opak radosti, na člověka, který trápí sám sebe mučivými myšlenkami, který se samými starostmi dohání k nemoci. Takový člověk se neumí těšit, je pořád plný nepokoje a nikdy není zcela přítomen tam, kde právě je, ale nechá se štvát strachem z budoucnosti.

Někteří lidé jsou naprosto neschopni těšit se z čehokoli jen kvůli svým neustálým starostem. Nedokážou si užít slunné dovolené, protože jsou ustaraní, jestli nepřijde bouřka nebo jestli zítra nebude pršet. Nedovedou si vychutnat dobré jídlo, protože jsou samými starostmi celí

pryč, jestli jim zbude dost peněz na živobytí. Neumějí si užít příjemný rozhovor, protože mají plno starostí s tím, aby udělali dobrý dojem. Starosti rozdělují lidské srdce a nikdy mu nedovolí být tam, kde by se mohlo radovat a těšit.

Starost lidské srdce rozděljuje, radost sceluje.

Radovat se lze jedině nerozděleným srdcem. Protože starost má schopnost vymknout se kontrole a protože se lidé dokážou ve svých starostech doslova utopit, je Pavlova výzva k radosti naprosto namístě. Vybídka k radosti nemá jen produkovat určitou náladu, nýbrž má nahlížet skutečnost a ve všem vidět Pánovu blízkost. V takovém případě se život skutečně promění, protože se začneme dívat na svět jinými očima. Je-li blízko Pán, který mě miluje a který naplňuje mé nejhlubší touhy, mnohé z dosavadních záležitostí přestanou být důležité. Jedna paní si dělala spoustu starostí o svůj život a velice se jimi trápila. Vyprávěla mi pak svůj sen o mladém muži, který k ní přistoupil a zadíval se na ni laskavým pohledem. A najednou jí došlo: Jestliže mě miluje, mohu nechat spoustu věcí plavat a všechno bude dobré. Do mého života se vrátí radost a už jej nebudou určovat jen samé starosti, co bude dál. Radost, ke které vyzývá apoštol Pavel, není euforie. Je to radost uprostřed utrpení. Pavel o ní píše, když sedí ve vězení. Také naše radost bude přiměřená jen za předpokladu, že se podívám na žalář, ve kterém sedím, že si uvědomím svou závislost na druhých lidech, jež mě drží v zajetí, že se podívám na zranění, která jsem v životě utržil a která mě poutají ke zcela konkrétním životním schémátům bránícím mi svobodně žít. Nic se nemá potlačovat, ale všechno to tíživé, skličující, omezující a svazující v nás je třeba postavit do Božího světla. Teprve tehdy bude naše radost autentická.

Pavel nás povzbuzuje: „Ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním“ (Flp 4,6). Všechno, co skrýváme v nitru, máme přinést před Pána, a ne se mučit svými starostmi. Jakmile mu to otevřeně odevzdáme, promění se to. Začneme přednášet Bohu své problémy s vděčností, s vědomím, že se může stát cokoli a že všechno je dobré. Věříme v to, že můžeme být Bohu vděční naprosto za všechno, a to i v situaci, kdy sedíme v žaláři. I tam nás totiž chrání jeho dobrá ruka.

Církevní otcové často komentovali Pavlovu okřídlenou větu o neustálé radosti. Chápu ji jako otázku, jak se člověk může neustále radovat, když přece v životě nejsou jen samé důvody k radosti.

Jan Zlatoústý se v jedné ze svých promluv ptá: „Jak je možné neustále se radovat, když jsme jen lidé? Není těžké se radovat; ale radovat se neustále mi připadá nemožné, mohl by si někdo říci. Vždyť nás sužuje tolik bídy, která nás připravuje o radostnou mysl. Někdo přijde o syna, o manželku nebo o upřímného přítele, kterého choval v srdci víc než mnohé vlastní příbuzné. Nebo se trápí kvůli újmě na cti.“

„Jak je možné neustále se radovat, když jsme jen lidé?“

Jiný přijde o majetek, onemocní nebo se mu přihodí jiné neštěstí. Přijde zdražování, morová rána, nesnesitelné daně nebo domácí starosti. Vůbec nejsme s to vypočítat tu všechny soukromé i veřejné důvody, kvůli nimž člověk tak často propadá smutku. Jak má být tedy možné neustále se radovat? A potom Jan Zlatoústý uvádí způsob, jak se i přes to všechno radovat. Všichni lidé, jak tvrdí, „touží po radosti a veselí. K tomu směřuje všechno jejich jednání, řeč i skutky“. Jenže ne všichni tuto cestu trvalé radosti poznali.

Stále seradovat dokážeme jen za předpokladu, že se radujeme v Pánu, v Ježíši Kristu. „Ten, kdo se raduje v Pánu, nemůže být připraven o svou radost žádnou náhodou. Všechno ostatní, z čeho se radujeme, je nestálé, prchavé a snadno podléhá změnám.“ Ale ten, kdo je v Pánu, kdo se bojí Boha, může spočinout v radosti i uprostřed hlubokého smutku. „Právě naopak: To, co jiné uvrhne do zármutku, u takového člověka jen zvětší jeho radost; neboť rány bičem, smrt, ztráty, pomluvy, nespravedlnost – to všechno na nás přichází, a přece všechny podobné strasti naplňují naše srdce hlubokým štěstím, stíhají-li nás kvůli Pánu, z jeho vůle a pocházejí-li od něho. Nikdo nás nemůže učinit nešťastnými, jen my sami.“